

מוכן לזינוק: אלמוגי

אות הזינוק ניתן בשחיץ החוקה. פרס גדול ניצב בקצה המסלול: ארבעה מיליוני לירות ישראליות. אך פרס גדול עוד יותר היה חבוי בשליטה המוחלטת ב־175 עובדים, הקובעים את תכנונה ה־עתידי של מדינת ישראל.

פעימת לבו האחרונה של שר־השיכון והפיתוח הניקה למירוץ שורה של אנשים, הבטיחה זיכרון המערכה המתנהלת במסדרים כבר למעלה משנה.

מי ישלוט על תכנון הבנייה בישראל? שלושה אנשים לטשו השבוע את עיניהם לשלטון זה: ממלא־מקום שר־הפיתוח והשיכון יוסף אלמוגי, המנהל הכללי של משרד השיכון, דודי טנה, וראש סיעת מפא"י ב־כנסת, עקיבא גוברין. כולם רצו חלק מ־אחוזתו של שר אחר, שר הפנים משה חיים שפירא, שכרם לחתר על חלק זה.

מדוע נאבקים שלושה אנשים, השולטים כל אחד במאות מיליוני לירות, דחקא על אותם ארבעה מיליונים עלובים, המהלים את התקציב של מחלקת התיכון? ובאילו דרכים גלחמים השלושה זה בזה? במה כוחו הגדול של תכנון הבנייה?

★ ★ ★

השלטון האמיתי

הכוח טמון בכך שהשולט על תיכנון הבניה קובע את יחסי הכוחות העתידיים במקומות השונים בארץ, יכול לפתח מקום בעל שלטון מקומי מתאים או לנוון מקום עד שיקום בו השלטון המתאים, וחולש כמובן על התקציב ה־עצום, בן מאות מיליוני הלירות, המוקדש לבנייה. הוא קובע לאן יופנה כסף זה, איזה מקום יגדל ואיזה מקום ימשיך להיות קטן וחסר־חשיבות.

דוגמה טובה לשליטה כזו היא, למשל, עיריית העולים שלומי, בגליל המערבי. ב־עיריה זו שלטת קואליציה בלי מפא"י. והנה למרבה הפלא למרות דרישותיה החוזרות והנישנות של המועצה המקומית לפתח את המקום, לבנות אותו ולהפנות אליו עולים, כמעט שאין בנייה חדשה במקום בשנתיים האחרונות.

א־אפשר כמובן להאשים את אנשי ה־תיכון של משרד־השיכון בקיפוח מכוון. כוח התיכון, גם א־אפשר להאשים אותם בקיפוח דומה של אור־עקיבא (קיסריה), שגם בה שולט רוב קואליציוני בלי מפא"י.

כוח כביר זה, היכול לשנות כל יחסי הכוחות בישוב כלשהו רק בעזרת הזרמת אנשים או א־הזרמתם, כתוצאה מבנייה מתושבת של שיכונים, היה חשוב לראשי מפא"י כבר בשנותיה הראשונות של ה־מדינה. הם דאגו שכוח זה לא יישמט מידיהם.

★ ★ ★

האויב עוזר

כמו לעיתים קרובות, נעזרה מפא"י בעיקר על־ידי יריבותיה, קצרות־הראייה. סמכות התיכון היתה מרוכזת במשרד־הפנים, אולם כשנמסר משרד זה לידי ישראל רוקח, שאף הלה לחסל סמכות זו. כי קודם לכן, בהיותו ראש־עיריית תל־אביב, רגז רוקח על אגף־התיכון של משרד־הפנים, שהפנה את העולים לנגב, תחת לעירו שלו. ברגע שהיתה לו האפי-

הנידון

(המשך מעמוד 5)

ב־ניגוריון הגולה, כדי „להפציר בו“ ש־יחזור לשלטון? מי אינו זוכר את מאות ביריוני הצבא החיפאי הפרטי, שהובלו בימי הפגנות־השילומים לירושלים כדי „להגן על הכנסת“? מי אינו זוכר את הפצצות ב־מערכת העולם הזה בימי הגילויים?

זהו מעגל הקסמים של מישטר מסוג זה: מרור למען השגת כסף, כסף למען הפעלת טרור.

★ ★ ★

ימי שלטונו של בניטו מוסוליני ה־מנוח אמרו: „נכון, שיטותיו גסות. הוא רוצח יריבים, משקה אותם שמן־זיק ברחוב ומשליך אותם לכלא. אך זה דרוש למצן היעילות אצל האיטלקים המנוחנים. הסתכלו ברכבת האיטלקית, הפועלת זו ה־פעם הראשונה בדייקנות! חוץ מזה הוא גם ייבש את הביצות הפונטיניות.“

אולם הנה ראינו את מוסוליני תלוי ב־רגליו בכיכר של מילאנו — וקמה איטליה דמוקרטית שהיא יעילה עד אין שיעור יותר מאיטליה הפאשיסטית. בצפון קמה תעשיית־ענק, בדרום החלה רפורמה רצי־נית — והרכבת האיטלקית היא כיום מן המשוכללות והמפוארות בעולם.

גם על אבא חושי נאמר: הוא טרוריסט ומחפה על גאנגסטרים — אבל הוא יעיל. האומנם?

כשעברה משפחתי לגור בחיפה, לפני שלושים שנה, אמר לי אביו: „תל־אביב היא עיר של היום. היא שוקעת. חיפה היא עיר המחר. היא תהיה מרכז הארץ!“

מאו עברו מים רבים בקישון. מזה 24 שנים שולט חושי שלטון מוחלט בחיפה העברית — תחילה כמזכיר מועצת־הפועלים הכל־יכולה, ואחר־כך כראש־העירייה. תל־אביב התקדמה בצעדי ענק, נשארה מרכז כל החיים בארץ. ואילו חיפה מתנוחנת.

העיר, הבנויה כנוף היפהפה, מתכערת והולכת. צעיריה השאפי תניים בורחים לתל־אביב. בנותיה היפות נודרות לרחוב דיונגוף. והי דבר האדום היחיד ב„חיפה הי אדומה“ הוא דמו של שימנסקי. מדוע? מפני שכל מישטר כזה מוכרח להוביל לדמוראליזציה, להתנוונת רוחנית.

★ ★ ★

אפשר לומר: מה זה נוגע לשאר אזרחי המדינה? אם החיפאים עצמם משלימים עם מצב זה. אם קרוב למחציתם נתנו את קולותיהם לחושי גם אחרי ה־גילויים המועזים — שיתבשרו במיץ של־הם. מדוע נדאג להם? מה זה נוגע לנו?

זה נוגע לנו — כי חושיסטאן שוב אינה מוגבלת לחושיקאנגו. אנשיה ושיטותיהם פושטים ב־ארץ. יש לה שאיפות כל־ארציות. בכל המהומה של בית־המטבחיים נעשה לאבא חושי עוול גדול: מי שטרח להזכירו בכלל, הוזכרו לבדו. וזה אינו צודק.

אבא חושי הוא המוח של חושיסטאן — אבל אין הוא מנהיגה היחיד. הוא לא בנה את המישטר הזה לבדו, ולא הוא לבדו אחראי למעשיו בעבר ובהתחלה.

עוזרו העיקרי, ולאחר־מכן שר תפו העיקרי, הוא אדם בשם יוסף אלמוגי.

אלמוגי היה מזכיר מועצת־הפועלים, ה־איש מס' 2 של חושיסטאן, בשעה שאוסק התבצר בבית־המטבחיים, ובשעה שצבי ש־מנסקי יצא למאבקו הנואש. א־אפשר להא־שים את חושי מבלי להאשים את אלמוגי. העובדה שאלמוגי הצליח בינתיים להת־ליף את הזירה החיפאית המצומצמת בזירה גדולה יותר, אינה משחררת אותו. להיפך: **כאשר איש זה שולח את ידיו אל תפקידים מרכזיים במדינה, נושא את עינו אל תיקי השיכון והפיתוח ופוזל לעבר כיסא המזי כיר הכללי של ההסתדרות — חייבת לקום קריאה ציבורית ל־חקירת עלילות חושיסטאן וחלקו של אלמוגי בהן.**

כי מה שקרה אתמול בחיפה, עלול לק־רות מחר בארץ כולה. אם קלגס עולה לגדולה לאומית הודות להצלחתיו במישטר מקומי הבנוי על שחי־תות וטרור, שרירות ושרירים — הרי ה־לקח לו ולאחרים יהיה: זאת השיטה לעלות לגדולה בישראל.

שימנסקי נרצה. אוסק התאכזר. אבל חושי ממשיך לשלוט, ואלמוגי גי הוא ראש־ממשלה בדרך.

אויב ורקוז

באולם המכבים

סטייקים וחרבות בוערות נצלים לעיניך על גריל הפחמים האכזזי * ריקודים לצלילי תזמורתו הריטמית של פייסי * המשקה הראשון ללא תשלום נוסף בימי חול * פתוח בכל ימות השבוע, פרט לימי ראשון.

טד לקנר — מנהל כללי

מלון שרתון תל אביב

<p>תל אביב, אנטוקולסקי 4 ליד אבו גבירול - אילורוב טל. 231546</p>	<p>בית מכונים להשכלה</p>
<p>הלימודים בפקוח המוחלקה לחנוך של עיריית תל־אביב</p>	<p>נפתחות כתות חדשות בגרות מוקדמות מאי דצמבר 62 יוני 63 קורס בגרות מזורז למאי 63 קורס מוקדמות מזורז לדצמבר 62</p>
<p>בשתוף עם הסתדרות הסטודנטים של האוניברסיטה של תל אביב</p>	<p>פרטים והרשמה: בשעות 17.30—20.00</p>